

ZADRUGAR

Glasilo „Nabavljalne zadruge uslužbencev drž. železnic v Sloveniji“ v Ljubljani VII

Izhaja vsakega prvega v mesecu. = Naročnina letno za nečlane Din 18.—. = Posamezna številka stane Din 1'50. = Dopisi in reklamacije naj se pošiljajo na upravni odbor N. Z. U. D. Ž. Ljubljana VII.

Pomen nabavljalnih zadrug.

Nabavljalne zadruge so zakonito ustanovljene institucije. Vsak državljan ima pravico, da se poslužuje pravic, ki mu jih daje državni zakon v svojo korist in svoj napredek. Vsak človek nosi v sebi željo, po izpopolnjenju izboljšanju v telesnem in duševnem oziru. Zato je tudi popolnoma prav, da se tudi železničar loti poštenih sredstev, ki so zmožni izboljšati njegovo telesno in duševno stanje.

Gospodarsko načelo življenja stoji na principu svobodne konkurence. Doslej se je ta princip izrabljal vedno v škodo delavskih stanov.

Torej če se človek enkrat oprime istega orožja za izboljšanje svojih socialnih razmer, s katerimi je bil tolikrat tepen, se temu ne moremo in ne smemo čuditi. Po načelu svobodne konkurence se odira ljudstvo, za to se pa ima po ravnoistem načelu pravico braniti.

Nabavljalne zadruge imajo samo gospodarski pomen in so samo zakonite oblike v gospodarskem življenju. Niso še popolne, drže se jih hibe, kakor vsacega drugega novoustanovljenega podjetja. — Svoboden je železničarjem pristop vanje. Komur niso všeč, naj jih pusti, če mu drago, tudi se lahko bojuje proti njim, če ga veseli, toda samo s poštenimi sredstvi, toraj samo na gospodarskem polju.

Nikar pa naj ne vlačí boja drugam kamor ne spada.

Nabavljalne zadruge ne smejo imeti namena škodovati človeku, marveč vedno le koristiti.

S tem načelom je zares podan pošten gospodarski konkurenčni boj. Prezreti pa ne smemo, da je ta boj združen z vsakim gospodarskim podjetjem in da ta boj ne sme biti vodilo, marveč samo neodstranljiva posledica.

Biti nam mora pri vsem združnem gibanju v prvi vrsti merodajen socialno izobraževalni pomen.

Današnji čas nujno zahteva, da se nauči tudi železničar gospodarsko živeti s svinčnikom v roki.

Vsak se mora privaditi točno voditi zapiske o izdatkih za svoje gospodinjstvo,

ker končna slika točno pokaže in daje lepših opominov, kjer je treba varčevati. — Uspehi tega so se že pri marsikateri gospodinjki pokazali.

Ob tem dejstvu se sesede v nič vse očitanje češ, da se v nabavljalni zadrugi pospešuje zapravljjanje, ker načelno redno ne daje blaga proti gotovemu plačilu.

Prva stvar je socialen pomen nabavljalnih zadrug. Po njih se zanaša združevanje med železničarstvo. Ta misel pa je tudi edino rešilna.

V načelnem boju med liberalnim individualizmom, t. j. načelom, da bodi v gospodarskem načelu vsak sam zase in med socializmom, kot svedoči naše ime, stojimo na strani poslednjega.

Produkcijo in kroženje blaga morajo po naši sodbi imeti v rokah gospodarski organizmi in to so zadruge. Zdržno gibanje mora postati jedina pravna oblika proizvodnje in kroženja blaga. K temu cilju pa korakamo vsi, ki smo se oprijeli združnega delovanja, ako to delovanje posvetimo v veliki meri izobraževalnemu delu.

V tem delu pa tiči tudi glavni pomen združništva.

Čuden pojav.

V razmerah, nastalih pri nas po vojni, opazamo povsod brez razlike, posebno v socialno-ekonomskem pogledu, dve struji dveh koncepcij in tendenc.

Prva, ki želi izboljšanje današnjih socialno-ekonomskih nevrejenih razmer s tem, da zahteva in hoče doseči normalizacijo razmer, to je onega stanja, ki je vladalo pred vojno. Tendenca te struje je, uspostaviti čimprej normalizacijo cen.

V nasprotstvu tej, pa vidimo strujo, ki si ne želi prav nikakih sprememb v tem pogledu, ki ne stori nič v prilog prvi ter je njena tendenca, te razmere še poslabšati, ker današnja konjunktura donaja ogromne dobičke.

Kakor so se po vojni razmere razvijale in kakršne so danes, pa brezdvomno lahko ugotovimo, da igra prva, zgoraj ome-

njena struja skoraj popolnoma podrejeno vlogo in da vlada druga struja z nadmočjo, ne sicer s številčno, vendar pa z bogatimi sredstvi, s katerimi razpolaga.

Čuden je ta pojav in vendar resničen. Zakaj? Zato, ker goraj omenjena prva struja, ki samo želi izboljšanja, ima toraj samo želje, dejansko pa ne pokaže tako jakih in vidnih znakov, skoraj nič uspešnega, da onemogoči špekulacijo narodnim bogastvom v tem drastičnem obsegu, ki jo danes ta špekulacija zavzema.

Pač se opažajo gibanja, da se temu zlu, ki je že skoro ukoreninjeno, pride v okom, a žalibog vse brez globkejšega upogleda le v obliki prošenj, vodenih po idealnih željah, a brez energičnega dejanskega razmaha.

Moramo tako soditi, če vidimo in opazujemo, kako malo zanimanja vlada med širšimi plastmi jugoslovanskega naroda za gospodarski pokret, za dejansko sodelovanje na gospodarskem polju.

Kako malo zanimanja vlada med železničarstvom za naše združno gibanje, ki in končno edini faktor v državi, ki je s svojimi člani dejansko posegel v boj proti špekulaciji in odiranju, nam dokazujejo dogodki, ki se odigravajo na gospodarskem polju pred našimi očmi, kjer vidimo najnezadovoljnejše v bogatem jezikovnem boju s svojim bližnjim, mesto da bi dejansko sodelovali tam, kjer je edini in končni izhod iz nezadovoljstva, t. j. v zadrugi.

Seveda čez noč ne bo uspehov, stopnjevale so nam pa uspehi zajamčeni, če bomo delali.

Če bomo delali, tudi ne bo čudnih pojavov, kakršni so danes, da malone poljubljamo ono palico, ki nas tepe.

Močni smo! Zavedajmo se svoje zmoglosti in številčne moči in delajmo v poštenem delu za konsolidacijo gospodarskih razmer, da se uniči špekulacija, ki je nastala v prvi vrsti radi naše lastne pasivnosti in brezbriznosti.

Uspehe moramo videti tudi v tem, da priznamo in presodimo naše lastne napake.

V pojasnilo.

V letnem poročilu smo omenili, da je naša zadruga pristopila k Savezu nabavljalnih zadrug v Beogradu.

Ni majkalo kritikov, ki so popraševali, zakaj se vežemo na Savez nabavljalnih zadrug in zakaj se nismo priključili Savezu železničarskih potrošaških zadrug, ki ga je predvideval takozvani pravilnik min. Saobračaja za potrošačke zadruge.

Nekako tako si je zamislilo ministrstvo Saobračaja, da se ustanovi železničarske potrošačke zadruge v Beogradu, Sarajevu, Subotici, Zagrebu in Ljubljani — z lastno centralo, lastnim Savezom v Beogradu.

Kot zakonsko podlago pa so vzeli Uredbo o nab. zadrugah z dne 5. dec. 1920. Ideja ni bila napačna, ali bil je to račun brez krčmarja.

Privremeni pravilnik ministrstva Saobračaja velja interno, za izrabo ugodnosti, ki jih sme dovoljevati minister Saobračaja.

Ni pa ta pravilnik zakon, ki bi ga priznale trgovske in davčne oblasti.

V praksi se to ni pokazalo — ker edina zadruga, ki se je po izdanih odredbah ustanovila, je bila naša — in nismo jo pravočasno pobrisali v varno zavetje.

Svojo zahtevo po lastnih, specijelno železničarskih zadrugah je stavila pri sestavljanju Uredbe že beograjska žel. zadruga, žal, da se ni upoštevalo te zahteve iz nepoznavanja razmer, in se je tako odbilo od Saveza žel. potrošačko zadrugo, oficirsko zadrugo, poštarsko zadrugo — vse v Beogradu.

Zato so krenili železničarji v Beogradu takrat na separatistično pot — in začeli razmišljati o lastnem Savezu — rezultat je bil omenjeni pravilnik.

Začel se nam je odtrgovati delež Din 300.— (v 10 mesečnih obrokih à 25 dinarjev) in obenem zbirati v poseben fond vsi 1% odtegljaji, ki se pobirajo pri vseh državnih nabavah v korist Saveza nabavljalnih zadrug.

Načrt se ni uresničil, ker so železničarji »protestirali proti nasilju«. — Ministrstvo Saobračaja se je naveličalo poslušati proteste in končno izjavilo koncem leta 1921: »Evo ti pare!«

Dobili smo »denar nazaj!« Mogoče so uvideli pri ministrstvu Saobračaja, da ne bi bili kos nalogi, samolastno si ustvariti in obdržati Savez žel. zadrug, ker Uredba od 5. decembra, na katero se je sklicevalo ministrstvo Saobračaja — pozna en sam Savez — pozna v enem mestu eno samo zadrugo itd.

V tako negotovem stanju je lavirala naša zadruga tja do maja 1923. Trgovsko sodišče nas je toleriralo, ker se Savez na-

bavljalnih zadrug ni oficijelno pritožil proti kršitvi Uredbe z naše strani.

Ali vsak kamenček nas bi lahko prevrnil, vsaka uradna pritožba kakega trgovca bi nam lahko ugasnila luč življenja, pravico do obstoja. Urgirali smo od ministrstva Saobračaja rešitve tega vprašanja, ustanovitve lastnega, zakonito priznanega Saveza — bilo je vse zaman.

Potrošački zadrugi v Beogradu ni ravno tekla voda v grlo, ima privilegirano stališče v Beogradu, kar se tiče davčnih ugodnosti — denarja ima tudi nekaj — aprovizacija v Zagrebu je delovala na rešitev tega vprašanja bolj intenzivno — sestavil se je predlog o železničarskih nabavljalnih zadrugah, ki naj se ga vnese (oziroma vtihotapi) v železničarsko pragmatiko, da bi mogel potem minister Saobračaja na podlagi zakona o prometnem osobju uresničiti zamišljeni načrt.

Odstavek o lastnih zadrugah pa se nam je črtal v pragmatiki menda že v zakonodajnem odboru — in tako je bil Savez železničarskih potrošaških zadrug pokopan.

Nismo se udajali nadam, nismo se zadovoljili z besedami, obljubami s kakim odlokom ali pravilnikom, rabili smo trdne opore, jasne zakonske podlage.

Potrebovali smo denarja, posojila. Sam Ministrski svet nam je dovolil milijon dinarjev posojila. Še predno smo vsega dobili — je prišla glavna kontrola in rekla: Protiv zakona! pa smo morali denar vrniti.

Prišle so razne druge težkoče, poslovni davek, napadi od strani trgovcev — kako bi se mogli uspešno braniti, če bi se izkazalo, da smo pravzaprav v zraku, brez prave zakonske podlage. Imeli smo štiri izhode.

1. da se pretvorimo v prosto zadrugo na podlagi združnega zakona iz l. 1873. V tem slučaju bi morali plačevati davke, takse, imeli bi dosti svobode, ali nobenega izgleda za posojila!

2. Da se priključimo Savezu v obliki, da ne bodo naši življenjski interesi prizadeti — in da vsaj formalno zadostimo uredbi o nabavljalnih zadrugah.

3. da likvidiramo in naprosimo upravo, da spravi spet v življenje bivšo gospodarsko poslovalnico iz leta 1920.

4. Da ostanemo v prvotni obliki in čakamo kot božji volek nadaljnjih dogodkov.

Radi bivše gospodarske poslovalnice smo imeli preveč slabihkušenj. Odvisnost od »kredita« negotovost one ustanove je vendar spravilo v življenje zadrugo. Niti nismo vedeli, kakšna bi bila pravna podlaga te ustanove, na kateri zakon bi se naj sklicevali, če bi nam kdo odrekal pravico do trgovanja.

In če bi vzela to ustanovo v zaščito drž. železniška uprava, da je ta ustanova njen sestaven del — ali ne bi veljali za ta del drž. žel. upravo isti zakoni kot za vse ostale dele železniške uprave? Tako n. pr. zakon o drž. računovodstvu, ofertalne licitacije, 2% ponudbene takse, 2½% odtegljaja od vsake fakture itd?

V praksi bi to pomenilo za konsumenta najmanj 340 Din letno izgube.

Da bi igrali nojevo politiko in čakali, kdo nas prevrne, tega si ne bi upali zagovarjati pred članstvom. Ostala sta nam samo prva dva izhoda.

Prvi kombinacija, združni zakon iz leta 1873. nam ne bi jamčil uspešnega razvoja — ker ne bi dobili dovolj obratnega kapitala.

Pristopili smo tedaj k Savezu nabavljalnih zadrug, kjer upamo, da bomo imeli še največ zaščite pred raznimi napadi s strani protivnikov gibanja za gospodarsko osamosvojitve.

Bil je trd boj, predno nas je Savez priznal kot ravnopravnega člana, in dosegli smo v principu, da bo Savez tudi v bodoče priznal zadruge posebnih kategorij (železničarjev, poštarjev itd). Smo pa tudi ena najboljših zadrug, kar jih ima Savez.

Ugodnosti, ki jih imamo pri Savezu so:

V prvi vrsti zakonito priznan obstoj, potem posojilo 1000 Din na člana (največ pa dobi posamezna zadruga 3.000.000 Din) dobava sladkorja, moke itd. po nižani ceni itd.

Obveznosti so malenkostne:

500 Din deleža na vsakih 100 članov. Jamstvo dvakratno.

Nismo zadovoljni z Uredbo, pri prvi priliki bomo stavili predlog za spremembo; vsekako pa je sedanje stanje zadovoljivo in vzdržno, ker smo dejansko skoro že izvedli, kar zahteva praktično življenje od naše ustanove.

Prvi pa smo, ki bi spremenili sedanjo obliko in zakonsko podlago našemu poslovanju — ako bi se izkazalo, da imamo lahko drugo ustanovo, ki bi nam nudila materijelno večje ugodnosti in ki ne bi moralno zaostajala za idealnim združnim gibanjem.

Taka ustanova pa bi morala biti zakonito priznana in bi morali biti natančno določeni njeni odnošaji napram obstoječim zakonom o davkih, taksah itd.

Do takrat pa boljše vrabič v roki, kot golob na strehi.

O poslovnem davku.

Po čl. 78 Uredbe o nab. zadrugah od 5. dec. 1920 se »Zadruge i Savez oslobadjaju poreza i svih prireza za rad, kapital i prihod«.

To je bilo jasno nam in vsem zadrugam in davčnim oblastem, da smo oproščeni vsakega davka. — Prišel pa je zakon o poslovnem davku, in v tem niso našteali nab. zadrug, da bi bile one izvzete od tega davka. In zapet je prišel Slovenski papež in začel vrtati, mogoče bi se vendar dalo stisniti kaj — od zadrug denarja — od zgoraj pa najmanj pohvalo. In ko le ni bilo miru — je dejalo Min. finansija — no, pa plačajte.

In začeli so tirjati, predpisavati — seveda samo v Sloveniji.

Mariborska nab. zadruga je tožila pri upravnem sodišču v Celju — in dosegla odločitev, razsodbo, da so nab. zadruge davka na poslovni promet oproščene.

In upravitelju davčnega vijaka je bilo hudo.

Pritožba je romala na Glavni Savjet v Beograd. — Morda bi se dalo vendar kaj stisniti od nab. zadrug drž. nameščenec (= uradnikov davčnih oblasti itd.).

In Glavni Savjet je ugodil prosilec in razsodil, da morajo nab. zadruge plačati poslovni davek.

Naša zadruga ima zadosti davčne rezerve, da poplača ves zaostali davek.

Ali od drugih zadrug jih bo šlo več kot polovica v konkurz.

Upiramo se iz solidarnosti še vedno temu plačilu. Savez je podvzel zopet korake, da prepreči katastrofo sedemdesetih zadrug. Upajmo, da ne zamažemo, in da bodo Srbijanci rešili, kar so slovenski uradniki v svoji nerazumljivi gorečnosti resno ogrozili.

Kateri svetnik je že bil, ki je kobilce jedel in sam sebe bičal?

Iz vsega pa razvidimo tudi, kako trdne in jasne zakonske podlage je treba imeti, da ne pride blizu ne davkarija, ne glavna kontrola in ne trgovci.

Cene sladkorju.

Ni poceni sladkor v naši državi, in lep del dohodkov izdaja zanj naša gospodinja. V sosedni Avstriji je sladkor skoro polovico cenejši. Kako to?

Tudi pri nas ne stane sladkor, kar se ga pridela, nič več kot drugod, — »davek« na sladkor nanese toliko, da ga moramo plačati po 19 do 20 dinarjev.

Že državne trošarine se plača na kg sladkorja (kocke ali sipe) Din 5.—. Uvozna carina za sladkor pa znaša pri kockah Din 3.60, pri sipi Din 2.70 za kg. Skupno dobi država od kg uvoženega sladkorja Din 8.60 oziroma Din 7.70.

Od zadnje kampanje oktobra lanskega leta pa do zdaj smo pravzaprav rabili

večinoma domači sladkor, tujega se je malo uvažalo.

Pa ni bil domači sladkor zato nič cenejši, čeprav se je pobiralo od njega samo trošarino 5 Din za kg.

Naravno, da so to razliko, takozvano zaščitno (uvožno) carino, spravile domače tovarne sladkorja.

Saj produkcijski stroški sladkorja niso pri nas večji kot drugod. Kolikor se je popravilo in moderniziralo domače sladkorne tovarne, to se more in mora amortizirati od rednih dohodkov, od normalnega dobička.

Gori omenjeni prekomerni dobiček, ki ga imajo tovarne sladkorja v naši državi radi zaščitne carine znese 27.000 Din pri vagonu sipe. Ker smo pridelali lani v državi ca 5000 vagonov sipe, so imele tovarne skupno 135.000.— Din prekomerne-ga dobička.

Več kot toliko pa so zaslužile tovarne v prosti konkurenci z inozemskimi tovarnami.

Ni naš namen ugibati zakaj smejo toliko zaslužiti, kakšno molbo so naredili, da so dosegle tovarne tako lepo zaščitno carino, koliko in kakšnih taksenih maraka je bilo treba zanjo itd....

Doživeli smo, da se je radi velikega dobička, produkcija sladkorne pese in sladkorja tako pospešila, da bo letos po vesteh iz časopisja imela naša država 1000 do 2000 vagonov sladkorja odveč, ki se ga izvozi.

Interesantno bo tedaj, kakšen vpliv bo imel izvoz na ceno sladkorja, kaj bo potem z zaščitno, uvozno carino.

V inozemstvo se ga ponudi kvečjem lahko po 10.— Din za kg.

Kako bodo skušale domače tovarne obdržati sedanjo ceno vsaj za domači konzum?

Vsekako pričakujemo, da se bo izvršil nekak prevrat v cenah sladkorja, da se bo ukinila uvozna carina, in da bodo morale domače tovarne od sedaj naprej prosto tekmovali s cenami inozemstva. Dovolj dolgo in dobro jih je podpirala država na škodo širokih slojev.

Recimo, da se bo sladkor v do-glednem času, novembra, decembra radi tega pocenil za 2.70 Din.

In če ne bi odnehale tovarne s cenami — naredimo kot v Ameriki, kjer so začeli radi pretiranih špekulacij borzijancev sistematično bojkotirati sladkor.

Letos nam bo to lažje mogoče, ko je dovolj mrve in bo na jesen dovolj mleka, ki ga bodo morali kmetje tudi cenejše prodajati.

Cenik glavnih predmetov živil za mesec september 1924.

vrsta blaga	enota	Din
Moka pecivna 0 gg	kg	6.30
„ mehka	„	6.—
„ krušna	„	4.50
„ ajdova	„	6.50
„ ržena	„	4.90
„ koruzna	„	3.50
Zdrob pšenični	„	7.—
„ koruzni	„	4.20
Otrobi pšenični	„	2.20
„ koruzni	„	1.25
Testenine makaroni dom.	„	10.—
„ italijanski	„	17.50
Riž I vrste	„	10.—
„ II „	„	8.—
Koruza v zrnju	„	3.40
Fižol	„	7.—
Sladkor kocke	„	21.50
„ sipa	„	19.—
Kava I vrste	„	49.—
„ II „	„	44.—
„ žgana	„	54.—
Cikorija Frank	„	23.50
Kava Kneip	„	14.—
Mast domača	„	36.—
„ ameriška	„	33.50
Olje bučno	„	25.—
Olje olivno	„	28.—
Milo	„	6.50
Slanina prekajena	„	34.—
Milo »Schicht«	„	18.50
„ »Zlatorog«	„	17.—
Med cvetlični	„	22.—
Sir	„	55.—
Češple domače	„	9.—
„ bosanske	„	12.—
Suhe hruške	„	5.50
Rozine la	„	26.—
Platno domače za rjuhe	m	50.—
Kotenina rujava	m	40, 18
Madapolan	m	19.50
Šifon	m	17.50
Modrobarvno blago	m	
Platno za predpasnike	m	25, 26
Klot črni	m	64, 55
Barveni tisk	„	23, 22
Platno za brisače	„	26, 28
Nogavice ženske	par	22, 34, 42
„ moške	„	14, 26, 30
„ otroške	„	14, 16, 17
Čevlji moški	„	175, 320, 460
„ ženski	„	200, 310, 350
„ otroški	„	200, 250

Vse zadrugarje opozarjamo, da se tu navedeni čevlji izdelujejo v lastni delavnici tudi po meri, ako kdo želi.

Delo je solidno, blago prvovrstno!

Ponovno pa opozarjamo člane, da lahko kupijo v zadrugi manufakturo, obleke v zalogi ali po meri na mesečne obroke.

Kdor si v zadrugi ne more izbrati željenih vzorcev blaga, lahko to stori potom nakaznice zadruge pri tvrk. Mayer v Ljubljani. Perilo si člani lahko nabavijo

proti mesečni nakaznici pri tvrdki »Triglav« v Ljubljani.

Tudi obleke, komur vzorec ne ugaja, ki jih ima zadruga v zalogi, si lahko člani nabavijo pri tvrdki Kunc v Ljubljani proti izkaznici zadruga. Istotam lahko kupijo blago na metre.

Za vse tu navedeno blago nudi zadruga svojim članom za odplačevanje 6 mesečne obroke. Omembe vredno je poudarjati, da se zadruga strogo ogiba manufacture in sploh blaga italijanskega izvora, ker je to blago priznано slabše kakovosti in trpežnosti. Zadruga vodi račun glede kvalitete samo v prvi vrsti s češkim blagom kakor z angleškim, ki sta svetovno priznana kot najtrpežnejša in najsolidnejša.

Pri vseh dogovorih, ki jih je zadruga sklenila, ne nosi nikakega rizika, marveč samo garancijo za točno poravnavo računov za dobavljeno blago.

Vsa naročila se izvrše lahko osebno ali pismeno v pisarni zadruga, kjer dobe člani tudi vsa nadaljna pojasnila in navodila kakor tudi nakaznice, za katerekoli tu navedene predmete.

Tovariši člani! Poslužujte se vseh nabav katerekoli vrste le v zadrugi.

Razvažanje na dom.

Na željo mnogih članov začne zadruga z dnem 2. septembra t. l. razvažati živila na dom.

Naroči se dovoz pri nakupu na računu, kjer naj se označi natančen naslov.

O naročenem dovozu se izstavi posebno potrdilo, katero se vrne vozniku, ko pripele živila na dom.

Embalažo za živila (kot za moko, mast) se preda v skladišču. Tekočin se ne prevažata radi nevarnosti, da se steklenica ubije in pokvari še druga živila. Te naj si odnese član že pri naročilu.

Dostavi se živila po naročilu, čimpreje, najkasneje pa tekom treh dni. Za prenos drobnarij (vrečico do 4 kg, milo itd.), se porabi zabojček, ki ga mora voznik sprazniti in vrniti zadrugi.

Razvažata se samo ob delavnikih, od 8. do 12. in 14. do 18. ure. Zaenkrat pa samo v dnevih od 2. do 8. v mesecu.

Dostavnina se plača takoj pri naročilu in sicer:

do 50 kg . . . Din 5.—,

za nadaljnih začetih 30 kg . . . Din 2.—.

Ne prevzame se v prevoz manj kot 15 kg.

Pri prenosu vreč v teži preko 60 kg v nadstropje, mora pomagati član.

Radi nenatančnega naslova nedostavljivih pošilk, se bo vnoveč dopeljal samo proti ponovnem naročilu (in plačilu).

Prosimo člane obzirnosti in podpore, da organiziramo dovoz tekom par mesecev tako, da se bo dovažanje res izpačalo, tako članom, kakor tudi zadrugi.

Zadružni vestnik.

Termini za nakupovanje.

Po določilu upravnega odbora bo podpisana zadruga počenši od meseca avgusta t. l. zaključevala mesečne račune vsakega 22. v mesecu.

Vsled tega se tudi termini za nakupovanje spremenijo, in sicer:

1. Nakupovanje proti gotovini:

Za vse kraje brez razlike, vsaki dan, izvzemši nedelje in praznike.

2. Nakupovanje proti odtegnitvi pri blagajni drž. žel.:

Za mesto Ljubljano z ljubljansko okoličico od 5. do 8. v mesecu.

Za gorenjsko progo (vštevši kamniško) od 9. do 13. v mesecu.

Za dolensko progo od 14. do 17. v mesecu.

Za štajersko progo od 18. do 20. v mesecu.

Za zamudnike vseh krajev od 20. do 22. v mesecu.

Embalaže (zaboji) se morajo odposlati tako pravočasno, da bodo iste en dan pred terminom dotične proge v zadrugi.

Vsi zadrugarji člani se nujno pozivajo, da se pri nakupovanju blaga strogo držijo nakupovalnih terminov.

Kdor bo prišel po živila izven svojega termina, se mu ne bo postreglo, toliko časa, dokler ne bodo vsi v terminu določeni nakupovalci popolnoma postreženi.

Posebno opozarjamo na ta poziv one člane, ki pridejo od daleč po železnici, ker se lahko dogodi, da izven termina ne bodo postreženi in napravijo pot zastoj.

Upravni odbor je določil termin le zato, da se preprečijo navali kupovalcev v prodajalni!

Držite se toraj vsi določenih terminov.

POZOR!

Ugotovilo se je, da nekateri člani nakupijo prevelike množine blaga, ki niso v razmerju s potrebščinami njih družinskih članov.

Da se v bodoče take zlorabe ne bodo več dogajale, apeliramo na te člane, da nakupijo samo toliko blaga, kolikor odgo-

varja življenjska količina za njih družinske člane.

Ako ta apel ne bo imel zaželenega uspeha, bo upravni odbor primoran živila racionirati po številu družinskih članov.

Neprizadete člane pa pozivamo v njih lastnem interesu, da nam naznanijo takoj vsak znan slučaj zlorabe z živili.

Vsak železničar pa, ki želi imeti živila iz zalog zadruga, naj pristopi kot član k zadrugi in ne bo se mu treba posluževati indirektnih potov.

Pričakujemo, da je to prvi in zadnji poziv!

CENIK

celoten vseh predmetov, ki jih ima zadruga v zalogi, bo prinašal »Zadrugar« v vsaki tretji številki. Vmes prinaša pa le najvažnejše cene onih predmetov, ki se stalno menjajo.

Če tov. člani žele, da se vsak mesec objavlja celoten cenik, naj to naznanijo svojim krajevnim zaupnikom. Če bodo ti storili svojo dolžnost in upravo obvestili o željah članstva, jih bom radevolje zadovoljili.

Posamezniki pa, ki osebno kupujejo v prodajalni, pa svoje želje glede časopisa in cenika lahko sporoče v prodajalni.

Listnica uredništva.

Vse one člane, ki imajo veselje in zmožnost za dopisovanje v naš list prosimo, da pišejo samo na eno stran papirja. Glavno pa je, da so razločno pisani brez ozira ali so slovnično ali jezikoslovno pravilni.

Kar bo napačno popravi uredništvo.

Tovariši dopisujte! Uredništvo.

Iz upravnistva.

V slučaju, da še kedo ni prejel lista, naj takoj reklamira. Tozadevne tiskovine se dobe na vsaki pošti brezplačno.

Ker reklamacije ne stanejo nič, pričakujemo, da se bodo člani posluževali te ugodnosti.

Če je kak železničar, ki namerava pristopiti kot član k zadrugi, pa ima kake pomisleke, pošljite takoj njegov naslov, da mu dostavimo list.

Izdajatelj: »Nabavljalna zadruga uslužbencev državnih železnic« v Sloveniji.

Glavni in odgovorni urednik Fr. Rupnik.
Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.